

Kak swět wotplaca.

Burik njeseše drjewo z lěsa, a chcyše wot,
počnyć; čisny drjewo na zemju a posy-
dny so na kamjen. Na dobo wuslyša z
njedalokeje jamy někoho skoržić: „Ach
čłowječe! směl so nade mnu, wotwal
kamjen zo njezahinu; wuswobodź mje,
a ja či tak wotplacu, kaž swět najlepije
wotplaca.“

Čłowjek wotwali kamjen a z jamy
wulže wulki had; zwi so w kromadu,
rozwi so zasw a rjekny: „Wěs, čłowječe, zo
dypkiš nětko wumrjec; přihotuj so toho-
dla k smjerći!“ Čłowjek strózi so jara a
žalosciy wumrjetowaše hadej, zo je nje-

